

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς († 19.6.1966)

Ὁ Θεὸς εἶναι Πῦρ *

Ἀπόσπασμα Ὁμιλίας τοῦ Ἁγίου

Ο **ΘΕΟΣ** εἶναι πῦρ καταναλίσκον. Ὅταν ἓνα ἀντικείμενο ἀγγίξῃ τὸ πῦρ, ἀλλοιοῦται: ἢ καίγεται, ἢ θερμαίνεται.

Ἔτσι ἐπίσης καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀγγίξῃ τὸν Θεὸ ἢ καταστρέφεται ἢ σώζεται. Πῦρ – πάντοτε πῦρ! Ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ μὲ αὐτὸ προκύπτει ἢ στάκτη ἢ ἀτσάλι, ἀνάλογα μὲ τὸ τι ἀγγίζεται.

Ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο, καὶ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τι φέρνει στὸ θεῖον Πῦρ - σὲ τι κατάστασι εὐρισκόμενος ἀγγίζει τὸν Θεό. Ἄν διατηρῇ τὸν ἑαυτό του σὰν τὸν σιδήρο, ἡ δύναμις τοῦ σιδήρου γίνεται ἀτσάλι. Ἄν ἀφήνῃ τὸν ἑαυτό του νὰ περιέλθῃ στὴν ἀδυναμία τοῦ ἀχύρου – τότε θὰ κατακαῖ.

Κάθε ἄνθρωπος, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἀγγίξῃ ἀναπόφευκτα τὸν Θεό, καὶ ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο ἂν δὲν προετοιμάζεται γιὰ τὴν συνάντησι αὐτῇ. Ὁ Τολστόυ ἀφρόντιστα, μὲ αὐτοπεποίθησι καὶ χωρὶς φόβο Θεοῦ, πλησίασε τὸν Θεό, κοινώνησε ἀνάξια καὶ ἔγινε ἓνας ἀποστάτης.

Ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ (2004).

Ἡ ὥρα πλησιάζει, εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, πού ἡ ἐπαφή μὲ τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ θὰ ἔλθῃ.

Τὸ πτῦον (φτυάρι) τοῦ λιχμίσματος εἶναι στὴν χεῖρα τοῦ Κυρίου. Ὁ σῖτος καὶ τὸ ἄχυρο λιχμίζονται, καὶ ὁ ἄνεμος παίρνει τὸ ἄχυρο, ἐνῶ ὁ σῖτος πίπτει στοὺς πόδας τοῦ γεωργοῦ καὶ φυλάσσεται στὴν σιταποθήκη· τὸ ἄχυρο ἀφήνεται ἢ κατακαίεται.

Ἡ συνάντησις μὲ τὸν Κύριο εἶναι ἀναπόφευκτη καὶ πρέπει νὰ προετοιμαζώμεθα γι' αὐτήν.

Οἱ ἁμαρτίες μας εἶναι ἄχυρο, τὸ ὁποῖο θὰ κατακαῖ κατὰ τὴν συνάντησι αὐτή. Πρέπει νὰ ἐκφέρουμε τὴν καταδίκη τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ πρῖν, καὶ προετοιμαζόμενοι γιὰ τὴν συνάντησι αὐτή, νὰ χωριζώμεθα ἀπὸ τὸ ἄχυρο καὶ νὰ κατακαίουμε τὸ ἄχυρο τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς μετανοίας.

Αὐτές, οἱ ἁμαρτίες, εἴτε θὰ κατακαοῦν μόνες, εἴτε ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει δοθῇ στὶς ἁμαρτίες θὰ κατακαῖ μαζί μὲ αὐτές.

Πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα τὴν Φοβερά Κρίσι καὶ νὰ ἀντιμετωπίζουμε δεόντως τὴν ἡμέρα αὐτή καὶ τὸ γεγονός. Πρέπει νὰ καθαρίζουμε τὴν ψυχὴ μας, πρέπει νὰ προσευχώμεθα.

Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸ γεγονός αὐτὸ καθαρὰ καὶ συνειδητά, καὶ ὄχι σὰν τὸ ζῶο ἐκεῖνο [τὴν στρουθοκάμηλο], τὸ ὁποῖο κρύβει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸν κίνδυνο...

* * *

Ἡ ἀποφυγὴ ἐκτρώσεως καὶ ἡ πίστις στὶς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς ἔφεραν τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ**

ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ Β. καὶ Ε. καὶ ὁ γιουὸς τους Ἀλέξιος ἦλθαν στὴν πόλι μας ἀπὸ τὴν Ρωσία. Ἐδῶ ὁ Ἀλέξιος βαπτίσθηκε. Ἀργότερα, τὸ ζεῦγος ἐτέλεσε καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸ του Γάμο στὴν Ἐνορία μας τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου.

Ὁ σύζυγος βρῆκε ἐργασία στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἡ οἰκογένεια μεταφέρθηκε ἐκεῖ. Ἡ σύζυγος ἔμεινε ἔγκυος, ἀλλὰ ἔμαθε ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ὅτι τὸ βρέφος ἦταν σοβαρὰ παραμορφωμένο. Οἱ γονεῖς κατέφυγαν σὲ ἀρκετοὺς εἰδικούς, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ πολλὰ «τῆστ» ἢ

ἀπάντησις ἦταν ἡ ἴδια: «Υπάρχει κάτι ἄσχημο στὸ παιδί»· καὶ ἡ ἱατρικὴ συμβουλὴ ἦταν νὰ γίνῃ ἔκτρωσις.

Οἱ γονεῖς ἐζήτησαν τὴν συμβουλὴ τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Μανχάτταν κ. Ἰλαρίωνος (νῦν Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς).

Ὁ Σεβασμιώτατος δὲν τοὺς ἔδωσε εὐλογία νὰ προχωρήσουν σὲ ἔκτρωσι, παρὰ τὴν ἀνεπιφύλακτὴ πρόγνωσι τῶν ἱατρῶν, καὶ προέτρεψε τὸ ζεῦγος νὰ προσφύγουν στὶς ἰκεσίες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο.

Τὸ ἀνδρόγυνο ἀπεφάσισε νὰ ἀφεθῆ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐζήτησε μὲ πίστι ἀπὸ ἕναν Ἱερέα στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Σὰν Φραντσίσκο νὰ τελέσῃ Παράκλησι ἐνώπιον τῶν ἀδιαφθόρων Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Ἡ Ε. εἶχε ὀμαλὴ ἐγκυμοσύνη καὶ πέντε μῆνες ἀργότερα, μέσα στὸ 1996, γέννησε ἕνα ἐντελῶς ὑγιὲς ἀγοράκι. Στὸ ἅγιο Βάπτισμα τὸ ὠνόμασαν Ἰωάννη, πρὸς τιμὴν τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ νεοφανοῦς.

Ν.Τ., Μίτσιγκαν, Η.Π. Α.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 326/Μάϊος- Ἰούνιος 2005, σελ. 193.

(**) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 281/Νοέμβριος- Δεκεμβριος 1997, σελ. 293· ἐκ τῆς ἔφημερ. «Orthodox America», Vol. XVI, No 7-8 (147-148)/March-June 1997, p. 10.